لنډه کیسه
د هیڅ چې چا
Ketabton.com
نه شوم
لیکوال: واجد منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیڅ درد دوا نه شوم

لیکوال: واجد « منګل »

ترتیب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

زیات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه لیرې وم. په کوچنیوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې یوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخلیک بدل کړ او تر بل هېواد یې ورسولم.

پوهیدم، کورنۍ به مې ډېر ځایونه را پسې لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به یې، لکه ستوري یې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. یا شاید له څو کالو وروسته یې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بیا هم ضد نیولی وم. نه پوهیدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښایسته ځای کې، له ښایسته خلکو سره اوسیدم، خو دا ښایسته ځای راته وروسته دوزخ ښکاریده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کیده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګیده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غیږه غوښته، هغه غیږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، لیونتوب مې په ځان نه لوریده، دوه اختیاره مې لرل، بېرته کور ته تلل یا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وویل: تر کله به ضد نیولی وم؟، ایا ښه نه دی چې نور باید کور ته لاړ شم؟، ایا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهیدم، نور مې دا بیلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره لیرې په یوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنی مې لا تر اوسه هلته اوسیږي یا نه؟

زړه نا زړه مې له یو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وویل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شیشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختیاره اوښکې تویېدې، هره سیمه راته نوې ښکارېده، باید نوې وای، دولس کاله ترې لیرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازدیګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسیدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشمیرلې. موټروان اکسیلیټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځايونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زياتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص څو لويې نوې ودانۍ تر سترګو کېدې.

وراندې لاړم، هيڅ نه پوهيدم چې کوم ځای ته روان يم، خلکو هم نه پيژندم، د کلي ماشومان اوس زلميان شوي وو او زلميان بيا په پخه عمر کې وو.

د سيمې د بڼې بدليدو له امله مې کور نه شو پيدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له يو سپين رنګه جومات سره نيږدې اوسيدو.

يوې او بلې خوا وګرځيدم، مخې ته له يو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بيا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپين رنګه جومات هماغسې ړنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسيدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په يو ړنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د ښي اړخ ټايرونه يې د سړک ړنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو څړيکه وکړه، پاکې جامې يې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، يو ځوان هلک ترې راښکته شو، زړې او خيرنې جامې يې اغوستې وې، سترې ښکاريده، لاسونه يې په رنګ تور شوي وو. شونډې يې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښايي د کلي يو کس دی. وروسته ښه نيږدې راغی، په حيرانۍ يې راته وکتل، بيا مې له مخې تېر شو، د يوې ماتې خړې لرګينې دروازې خوا ته يې ګامونه واخيستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر وروړ وو.

څو شیبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانۍ لویه حویلۍ نوره نه وه پاتې، چارچپېره خام دېوالونه تاو وو، یوازې یوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر وروړ مې په داسې حال کې چې څمکه یې جارو کوله، را وکتل. زما څیرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم یې پیژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچنې سالون کې په ویل چیر (معیوبینو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو یې ور پرې وتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

ـ مورې! عابد یم.

غلې وه، د خبرو سېکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، وروړ مې هماغسې ولاړ وو، جارو یې لاس کې نیولې وه.

را ویې کتل، په تندې کې یې ګونځې پیدا شوې، په زوته (زوره) یې را غږ کړ:

ـ زموږ له څوریدو دې ډېر خوند واخیست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ټوخل، مخ يې سور واوښت، چارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شې؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړې؟

د بنې اړخ دېوال ته يې ګوته ونيوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره يو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته يې خلاصې کړې، غټه اوښکه يې له سترګو اوغورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سېکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د يوې پر ځای، دری شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هيڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فیسبوک: Wajid Mangal

واټساپ: +4368864664143

ایمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library